

31.10

piątek, 19.00
NFM, Sala Główna ORLEN

RECITAL PIOTRA ALEXEWICZA

Piotr Alexewicz, fot. Wojciech Grzwedziski

Piotr Alexewicz – fortepian

Program

Fryderyk Chopin (1810–1849)

Fantazja f-moll op. 49 [12']

Nokturn E-dur op. 62 nr 2 [6']

Polonez-fantazja As-dur op. 61 [13']

Mazurek e-moll op. 41 nr 1 [2']

Mazurek H-dur op. 41 nr 2 [1']

Mazurek As-dur op. 41 nr 3 [2']

Mazurek cis-moll op. 41 nr 4 [3']

Andante spianato i Wielki Polonez Es-dur op. 22 [13']

Prosimy o nagradzanie
artystów brawami
po zakończeniu
całego utworu.

Pianista, któremu podczas XIX Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina kibicowaliśmy wszyscy, **Piotr Alexewicz** wystąpi w NFM. Artysta – jedyny Polak wśród jedenastu finalistów turnieju – jest wrocławianinem oraz absolwentem, a obecnie wykładowcą Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego. W Warszawie zdobył V nagrodę, uhonorowany został też nagrodą publiczności.

Alexewicz kształcił się we wrocławskiej uczelni pod okiem profesora Pawła Zawadzkiego. Jego nauczycielem był też Nikolai Demidenko. Aktualnie pianista doskonali swoje umiejętności w Zürcher Hochschule der Künste w klasie profesora Konstantina Scherbakova. Jest laureatem licznych konkursów. Poza ostatnią nagrodą ma na swoim koncie dwie wygrane w Ogólnopolskim Konkursie Chopinowskim organizowanym przez Narodowy Instytut Fryderyka Chopina (2017, 2020). Jest też laureatem II nagrody w Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym Hilton Head. Rok temu zwyciężył w Konkursie Koncertów na festiwalu PianoTexas. Triumfował

również w konkursie Fundacji Jmanuela i Evamarie Schenków, zdobywając wszystkie nagrody specjalne. Może pochwalić się także dorobkiem fonograficznym. Jako pianista wydał już dwa albumy płytowe dla Narodowego Instytutu Fryderyka Chopina. W roli śpiewaka natomiast znalazł się pośród młodych artystów występujących na płycie z twórczością Wolfganga Amadeusa Mozarta, do której nagrania zostały zrealizowane pod dyktando maestra Andrzeja Kosendiaka z udziałem Chóru NFM, Wrocław Baroque Ensemble i Chóru Chłopięcego NFM.

Podczas koncertu w NFM Alexewicz zaprezentuje kompozycje Fryderyka Chopina. To właśnie one w konkursowych wykonaniach artysty, dzięki połączeniu intelektualnej analizy i plastyczności interpretacji, zachwyciły jurorów, krytyków i wszystkich innych śledzących losy uczestników XIX edycji, której wyniki ogłoszono 20 października. Podczas recitalu usłyszymy dzieła wykonywane przez pianistę we wszystkich etapach zmagania poza drugim, kiedy zagrał *Preludia* z opusu 28 i *Poloneza As-dur*.

Polak otworzy swój koncert *Fantazją f-moll* – tym samym utworem przywitał się ze słuchaczami i jury Konkursu Chopinowskiego. Dzieło powstałe w październiku 1841 roku utrzymane jest w indywidualnej, improwizacyjnej formie. Rozpoczynają je dwa marsze. Ten początkowy skomponowany jest w żałobnej tonacji f-moll; drugi – prowadzony w F-dur – zawiera aluzję do polskiej pieśni powstańczej pod tytułem *Litwinka*, napisanej przez Karola Kurpińskiego. Oba marsze stanowią wprowadzenie do prezentacji kolejnych tematów, które ulegają potem przetwarzaniu. Subtelny patriotyczny sentyment ma tu moc tak urzekającą, że sam Theodor Adorno przewrotnie stwierdził w *Einleitung in die Musiksoziologie*, iż nacjonalizm w *Fantazji* „uderza w uciskających, nie pochwalając natomiast ucisku, którego sam jest źródłem”.

Kolejny w programie recitalu *Nokturn E-dur* to ostatni wydany przez Chopina utwór tego gatunku, powstały w 1846 roku. Zasadniczo cechuje go stonowany nastrój, a do jego przełamania dochodzi w części środkowej. Pod koniec kompozycji powraca emocjonalna powściągliwość. W tym samym roku, co *Nokturn*, Chopin ukończył *Polonez-fantazję* op. 61. Twórca odbiega w nim od ukształtowanej przez samego siebie artystycznej konwencji w traktowaniu narodowego tańca. Na etapie szkiców dzieło zresztą nie miało jeszcze tytułu: „Teraz chciałbym skończyć *Sonatę* z wiolonczelą, *Barkarolę* i coś jeszcze, co nie wiem, jak nazwę” – pisał Chopin w grudniu 1845 roku w liście do swojej rodziny. Ostatni wspomniany przez niego utwór to właśnie rozbudowany *Polonez-fantazja* – synteza rycerskiego ducha i konstrukcyjnej swobody obu tytułowych form z nastrojem bliskim nokturnowi. Podczas XIX Międzynarodowego

Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina po raz pierwszy wykonanie tej późnej kompozycji było obowiązkiem wszystkich finalistów. Stanowiła ona stylistyczną równowagę wobec obu jego młodzieńczych koncertów fortepianowych.

Piotr Alexewicz sięgnie również po dzieła Chopina reprezentowane najliczniej w jego katalogu – znamy ich prawie sześćdziesiąt. Mazurki – bo o nich mowa – genialny Polak pisał w trakcie całej kariery twórczej. Młody pianista wybrał cztery miniatury z opusu 41, powstałe pod koniec lat trzydziestych XIX wieku. Zadeedykowane zostały przyjacielowi artysty – poecie Stefanowi Witwickiemu. Pierwszy utwór ze zbioru, *Mazurek e-moll*, nazywany bywa „palmejskim”, Chopin szkicował go bowiem podczas pobytu w największym mieście Majorki. Mimo tych okoliczności kompozytor zacytował w nim ojczystą pieśń *Tam na błoniu błyszczą kwiecie* śpiewaną na melodię Wenzla Gallenberga. Kolejną miniaturę natomiast – w H-dur – charakteryzuje być może koloryt hiszpański. Rozpoczynająca ją akordowa figura według wypowiedzi Chopina (o statusie raczej apokryfu) naśladuje brzmienie gitar, których Polak miał słuchać na wyspie. Trzeba przyznać, że wyjątkowo łatwo poddać się tej sugestii i pomiędzy nutami dojrzeć śródziemnomorskie słońce. Trzeci *Mazurek* – As-dur – urzeka przede wszystkim prostotą brzmienia, a jego linia melodyczna kojarzy się już jednoznacznie z folklorem Polski centralnej. Ostatni utwór ze zbioru to *Mazurek cis-moll* – rozpoczyna się smętnym tematem granym surowo przez prawą rękę, z tak zwaną sekundą frygijską, znów charakterystyczną dla polskiej muzyki ludowej. Piotr Alexewicz swój recital zwieńczył kompozycją najwcześniejszą. Pracę nad *Polonezem Es-dur* z opusu 22 Fryderyk Chopin skończył prawdopodobnie w Wiedniu, latem 1831 roku. To dzieło stworzone w śpiewnym, przejrzystym i popisowym stylu brillant cechującym wczesną twórczość urodzonego w Żelazowej Woli artysty. Nawet bez dołączonego kilka lat później wstępu jest ono dość rozbudowane – ma formę ronda z dodaną kodą. Prawie rok przed finalizacją zasadniczej części tańca kompozytor pisał do Tytusa Woyciechowskiego: „Zacząłem poloneza z orkiestrą, ale tylko dopiero się cnie, jest czątek, początku nie ma...”. Ostateczne otwarcie utworu zyskał znacznie później – zimą 1834/1835. To oniryczne, choć skupione *Andante spianato* zostało połączone z tańcem na zasadzie kontrastu. Efektowna synteza będzie prawdziwym ukoronowaniem wieczoru.

Organizator:

NFM – instytucja kultury współprowadzona przez:

Wrocław miasto spotkań

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

DOLNY
ŚLĄSK

Mecenas

Tytułarny NFM:

Mecenas

NFM:

STRABAG
WORK ON PROGRESS

BMW
Bońkowsky

Partner

strategiczny NFM:

LOKUM
DEVELOPMENT

Partnerzy NFM:

Sudety+
Stowarzyszenie Muzyki i Kultury

FANUC

Bank Półki

Partnerzy medialni NFM:

TVP
KULTURA

TYGODNIK
POWSZECHNY

dwójka
POLSKIE RADIO

Radio Muzyki
Chopin

RADIO
WROCLAW

polmic.pl

www.wroclaw.pl

iram
wrocławskie radio